

A vitorlázóban benne él a világot megismerni és megérteni vágyó utazóval együtt a hajózás fortlyait élményszerűen megélt „veterán”. A kikötőbe érkezés öröme s a célba érés misztériumát valamikor a navigátor tudta leginkább megélni. Mára a műholdas, számítógépes helyzetmeghatározó rendszer használatá árendezte a dolgokat, s a kormányosnak adja át ennek az élménynek a birtoklását.

Égy érkezett meg Médér Áron is ez év februárjára az Atlanti-óceánon át a Karib-tenger szigeteihez. Itt gyors megoldást kellett találnia a hajóján jelentkező problémákra, utána Barbados, Martinique, Santa Lucia, Bequia, Grenada, Bonaira szigetet meg a többi járva, a természet ezerarcú csodáját felfedezve megismerkedett a karnevalok hangulatában élő lakosság pozitív gondolkodásával. A sok ünnepeleteri a mindennapi gondokat. Égy valódi érhéltető a Zöld-foki-szigetektől le egészen Panamáig terjedő térség szegényeinek „no problem” életfilozófia. Ünnepe ünnepeket követ, és ilyenkor a sziget apraja-nagya táncol. Amíg a „klasszikus” turisztának a szabad borangolás nem várt izgalmas tartogat, Áron és Carindja hamar belopta magát az itt élők szívébe. A veszélyt számára inkább a part menté kalózk jelentették. Még manapság is megtörténik, hogy rablók zsarolják meg a hajókat. Égy ilyen kaland a magányos vitorlázók számára tragikus is végződhet. Áron a szigetekről a kontinens partjait mentén indult tovább a Panama-csatorna felé, hogy áthajózzon a Csendes-óceánra. Gyakran találkozott olyan, már európai vizeken megismert vitorlázókkal, akik hamarabb érkeztek ide, s jó tanácsokkal egyeztettek a Carina útját. Még eljutott a csatornához, a szigetek közt és a part mentén akkora távolságot tett meg, mintha Szlovákia oda-vissza ötször járt volna meg. Mivel nem találta meg ennek a partszakasznak a térképét, buszoktól napjába telt az út. S mint a felfedező a középkor idején, mindenben csak a megérzéseire, tudására, érejtére támaszkodhatott. A csatornánál nem mindennapi esemény várta őt, amely megsokszorozta erejét. Ide várta kedvesét, Boglárkát.

Napló
Nézünk bele a hajónapló rövidített változatába, mi minden történt addig is:
2007. 2. 13. (143. nap), Barbados. Estefelé mindig beszélgetek a halászsokkal. Érdekes, amikor egy „anulatlan” barbadosi tudja, hol van Budapest. És miért is? Égy ember miatt, a neve: Puskás Ferenc. Negyven éve olyan csúndt, amiól még mindig tudják, hol van Magyarország...
2007. 2. 16. (146. nap), Martinique. Reggel egy reptárlást találtam a fedélzeten. Hozzávaló: sajtó és kenyér. Új könyveket kaptam, és most ismét olvashatok (Kurt Vonnegut –mindent is szerettem – Áldja meg az Isten, dr. Kevorkian!, Müller Péter: Szeretekönyv –még gimiben olvastam a spiritalis könyveit...), Amikor beálltam a kikötőbe, hatagos magyar kiadtlások és üdvözléseket hallottam. Ott állt két katarán tele magyarokkal, az Ogia és a Mánor. Este karneval volt, és hihetetlen nagy buli: több ezer ember együtt táncolt...
2007. 2. 23. (153. nap), Santa Lucia. Ma is korán keltem, és egész nap dolgozom, a kikötőben nem kérek pénzt a ki- és beutazásért, valamint a hajóparkolásért... Sőt a fonok miatt bejón dolgozni szombaton, csak hogy el tudjunk búcsúzni. Delán ismét vízre került a hajó. Segíten egy francia vitorlázó is, aki hol hónapig borsot temel, majd öt hónapig vitorlázik a feleségével és három gyerekkel. Öreg vashajó van, amit éllandóan javít.
2007. 3. 01. (159. nap), Bequia, Karib-tengeri valóság: lazábbak az erkölcsök, mint Európában. (Volt olyan eset, hogy az anyuka árulta a lányát... Nagyon nagy a fertőzöték aránya! Az itteni tánc a legerotikusabb, amit valaha láttam, a budapesti night clubok elbújhatnak.) A rum és a marihuána miatt (Charli) az emberek kb. 70%-a kábultan él, és nagyon lassan. De ettől függetlenül még ez a PARADICSOM! Nekem persze még a buszok is tetszenek: Üvölt a fekete zene, mindenki énekel, mint egy osztrákykórúdlason. Itt mindenki fiatalabbnak látszik, mint amilyen valójában. Bemutattak a helyi „híres” embereknél. Először is a boquiai miniszterelnöknek, aki ismeri Amali Józsefet, mert az első választáson Magyarorságon ő is hivatalos delegált volt, aki a szavazás tisztaságát ellenőrizte.
2007. 3. 16. (174. nap). Tegnap új rekord: 122 tnf egy nap jó irányban!!! Rádióztam Tibivel és Alesszel. Éjszaka nagy hajóforgalom! Harmadik éjszaka figyelem a hajókat, és 15 perceket alszok...
2007. 3. 24. (182. nap). Fél éve indultam el. Talán az utolsó napon az Atlanti-óceánon, vagyis a Karib-tengeren. Ünnepi a pillanat, de én inkább fáradt vagyok. 10-kor látom már Panamát. A jobb oldali első szélfogót tartó merevítő drótközel északad. Égy törlővel javítom, és kötelekkel. Lassított a hajót, csak egy orrvitorlával megyek, mert nem akarok éjtel kikönni. Delán feltrékeltem látam a tóvóban. Az idő csodás. Végre Panama! Ma a kínaiak befűk, és nagyszabású fejlesztéseket terveznek.
2007. 3. 25. (183. nap), Colon, Panama-csatorna. Érdekes oldalak: egy kedves angol páré, akivel Colóban találkoztam: www.maggiendnathan.com. Ők is hasonló útvonalon fognak vitorlázni, mint én. Remélem, majd rádióznunk is egymással. Oystein Djonne norvég hajós oldala: http://www.valkyrien.tk/. Aki a barátjával, egy 22 lábás hajóval föld körüli útra indult. Remélem, a csatorna túloldalán találkozik vele. Egyelőre csak e-mailéznünk.
2007. 4. 02. (191. nap). Befizettem a tengersok pénzt a csatornakelésért – 2290 USD. Erután 7 óráig interneteztem, mivel be kellett lépésem a naplót meg a szokásos leveleket, és szobát foglaltam Panama Cityben. Bogi este érkezett, akkor már veszedes Colóba visszamenni, 6 hónap és 11 nap után találkozunk újra. Úgy izgnok, mint az első randim elött...
2007. 4. 10. (199. nap). Nagy nap volt a mai: megkértem Bogit, hogy legyen a feleségem.
2007. 4. 17. (206. nap). A Csatorna. 19:00-kor a Carinával bevártam a zsilp elött egy 40 láb hosszú hajót, baloldali egy 32 lábás dzsunkavitorlázárú, kétárbooszt s a három vitorlást. Kötelekkel egybekötve megkezdttük a zsilpelést...
2007. 4. 18. (207. nap). Másnap 15:30-kor áthajóztam a csatorna hídja alatt. MEGCSINÁLTUK! Türelmetlen a szomszédoknak egy rumos kólá jéggel, azán még egyet, majd még egyet.
2007. 4. 20. (209. nap), Cristobal. A Csendes-óceán partja. Delán elmentem a La Playa hídjába, mert az ugyancsak földkerülő Szabó Géza (www.rotorom.hu) hagyott ott nekem egy CD-t a csendes-óceáni horgonyzóhelyekről.

Médér Áron elött a végtelen óceán, s benne Müller Péter sorai, melyek segítettek számára megérteni a magyart: „Lelkem a barátom! Akiben ez az élmény felvilág, soha sincs egyedül. Van kivel megbeszélni a dolgát. Van, akire számíthat, ha bajban van. Társa van akkor is, ha barlangban él. Jóban, rosszban vele marad. Akiben ez az ÉN-élmény nem villant föl, mindig egyedül marad... Amikor megtalálod önmagadban a „barátdat”, akkor rájössz arra, hogy lelked fölébred nyitva van, és sokan vesznek kiélit. Szellembizárd világa nyitlik ki ilyenkor.”

Pódr József

[2007. 08. 24.]

